№ 24. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Отже, з новим півстоліттям!

Почекайте, добрі люди,
Ось послухайте мене,
Хочу я також сказати
Про насущне, головне.

Я хотів сказать би й тоста,
Та не вийде, вдача проста.

Тридцять три живемо роки,
Як не жив до нас ніхто.
А зробили стільки, наче
Прожили не менш, як сто!

Скинули царя Миколку,
Власть у руки узяли,

Дві Антанти розгромили,
Людству приклад подали —

Межі на полях зламали.
Нам і горе не біда!
Зацвіла земля колгоспна,
Як у стрічках молода.

Де бідацька конячина
Ледве що соху тягла,
Трактори там загриміли...
Добрі стали в нас діла!

Ми звели такі заводи,
Що, як образно сказать,
То в цехах там вільно можна
Самольотами літать.

І якби війни з фашизмом
В нас, кажу я, не було, —
Що було б уже!.. Хоч, правда,
В гада вирвали жало.

І ще більш придбали друзів,
Світ надіями розцвів,
Значно менше в світі стало
І царів і королів.

Тридцять три величні роки
Ми промчали, як в авто,
Інший лад цього зробити
Не спромігся б і за сто!

Півстоліття закінчилось,
Зараз нове почалось, —
Отже, з новим півстоліттям!
З новим щастям!

Ну, так ось,
Що ми маєм, те вже маєм,
Запевняю всіх і скрізь,
Що в новому півстолітті
Ми збудуєм комунізм!

Я кажу про нас, про себе,
Й міркування це моє,
Хай же наш любимий Сталін
Многі літа ще жие!

Скоро прості люди Землю
Струсонуть, і до пуття,
Всякі трумени із неї
Полетять, як те сміття.

Тільки так, не навпаки
Буде, любі земляки!
Я людина хоч і проста,
Але вірте в мого тоста.

НОВІ ПУТІ, НОВІ ДОРОГИ

Мал. С. САМУМА

— А чого це ви так запізнилися, Діду-Морозе?
— Та я заходив і в «Серп», і в «Промінь», і в «Незаможник», а ви он, бач, де вже — в укрупненому колгоспі!

Володимир БЄЛЯЄВ

ВАЖКЕ ЗАВДАННЯ

(З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА)

Редактор доручив мені написати до новорічного номера газети оповідання про радянську людину — героя нашого часу. Завдання було термінове, і я того ж дня почав збирати матеріал.

Першим, до кого я потрапив, був відомий стахановець сталевар. Його ім'я гриміло далеко за межами нашого міста. Він швидкісними методами варив сталь і співав у самодіяльному оперному гуртку, вчився у вечірньому металургійному інституті і тут же читав студентам лекції про методи своєї роботи.

Сталевар запросив мене до себе додому. У нього була хороша, добре обставлена квартира. Розвішані на стінах картини говорили про любов хазяїна до мистецтва, а велика бібліотека свідчила, що сталевар немало часу віддає й літературі.

Я розказав господареві про мету мого приходу. Сталевар уважно вислухав мене і раптом замахав руками:

— Ні, ні! Я не можу бути героєм вашого оповідання. Я ще так мало зробив. Он гляньте, мене вже навіть молодь випереджає. А вчаться у нас всі... Ні, ні, ви вже, будь ласка, візьміть у героїв вашого оповідання більш достойних і заслужених. От хоч би й...

І сталевар назвав добрий десяток прізвищ своїх товаришів, які, на його думку, і працюють краще, ніж він, і «так і просяться в оповідання». Ми попрощалися.

У цьому ж районі міста жила моя знайома, заслужена вчителька, і я вирішив піти до неї. Вона дуже привітно зустріла мене і, як завжди, почала із захопленням розповідати про успіхи своїх вихованців, про листи, які вона одержує з усіх кінців країни.

— Ось, — вийняла вона з шухляди зелененького конверта,— одержала сьогодні листа з полярної зимівлі. Мій колишній учень, тепер начальник зимівлі, Толя Светов вітає мене з нагородженням орденом Леніна...

Коли я розказав, що привело мене до неї, вона зніяковіла:

— Що ви, що ви!.. Навколо стільки чудових людей, а ви до мене... Хочете, я сама напишу до вашої газети про моїх учнів, про нашу школу, про вчителів... Коли вже вам так потрібна в героїв вчителька, то прошу — напишіть про Олену Федорівну. Серед її колишніх вихованців є два Герої Радянського Союзу, лауреат Сталінської премії, генерал...

Вона ще довго розказувала мені про Олену Федорівну. А коли я попрощався, збентежена старенька примусила мене мало не присягнути, що я нічого не напишу про неї...

— Не треба, милий, турбувати літературу моєю особою... — сказала вона вже на порозі.

Відомий усій країні почесний шахтар, нині пенсіонер, вислухавши мене, сказав:

— Ти, шановний товаришу, мене не агітуй. Я трудову славу і люблю, і поважаю. Сам її оцими руками добував, і синів на ноги ставив. От вони й листи поздоровчі до свята прислали: Вася з Москви з міністерства, Михайло — інженер — з Каховського плацдарму, Федько — полковник — з Берліна, а Микита — дипломат — з Нью-Йорка телеграму вдарив. Але тобі про це писати не дозволю. Чому? Бо раз уже мою розповідь надрукували в газеті. А сини, мов змовилися, і відписали: «Ти, батьку, чого це на старості літ розхвастався? Таких, як ми з тобою, у нашій країні сотні тисяч, і немає тобі чим вихвалятися. Скромність, батьку, прикрашає радянську людину»... Зрозумів? Так що, якщо хочеш писати, то пиши про тих, що працюють! Я вже своє відробив. А кому цікаво знати, що я в саду біля яблунь копаюся та синами пишаюся? Це, брат, робота не для газети...

Розпрощався я і з почесним шахтарем.

Чи слід розказувати ще про те, як я мандрував по місту від майстра спорту до артиста, від артиста до студента — Героя Радянського Союзу, від нього до знатного токаря-швидкісника...

Привітно зустрівши мене, всі вони з охотою розповідали про свою роботу, ділилися планами на майбутнє. Але, дізнавшись, чого я прийшов, відразу ж забували про себе й давали мені десятки нових адрес, пропонували десятки нових кандидатур у герої оповідання, але про себе просили не писати.

Стомлений і, ніде правди діти, сердитий, що так і не виконав завдання, повернувся я до редакції. Мені неприємно було йти до редактора й розписуватися у тому, що я не виконав його термінового завдання...

— Так у чім же річ?! — вислухавши мене, здивувався редактор. — Це ж чудовий сюжет! Опишіть усе, про що ви мені зараз розповіли, й у вас вийде справжнє оповідання про героїв нашого часу — чудових, скромних радянських людей...

І я написав оце оповідання.

м. Дніпродзержинськ.

КОМБІНАТОР

«...Практика прикривання й замазування поганої роботи одних підприємств за рахунок доброї роботи других не має нічого спільного з радянським методом керівництва господарством».
(З доповіді М. О. БУЛГАНІНА на урочистому засіданні Московської Ради 6.XI.1950 р.).

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

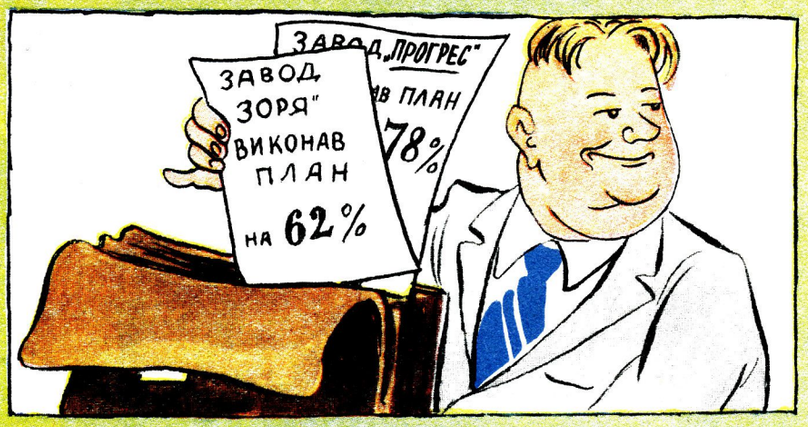

— Беремо одні показники...

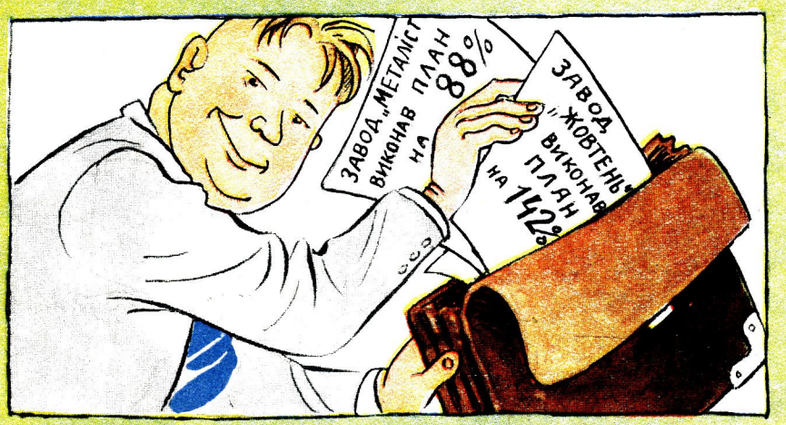

— Беремо другі...

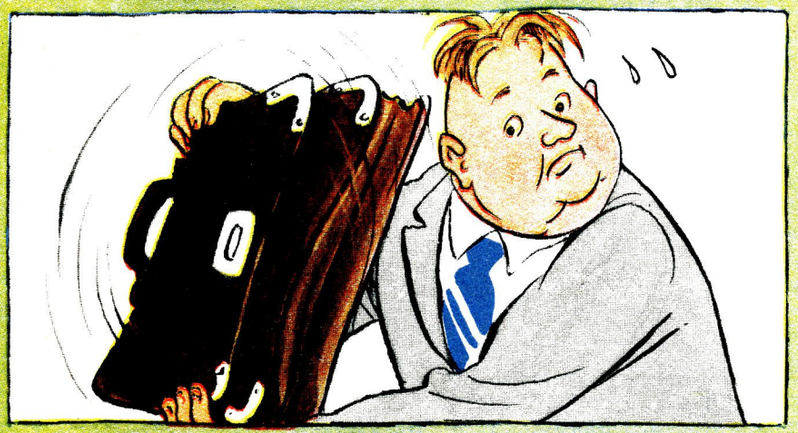

— Все це старанно змішуємо...

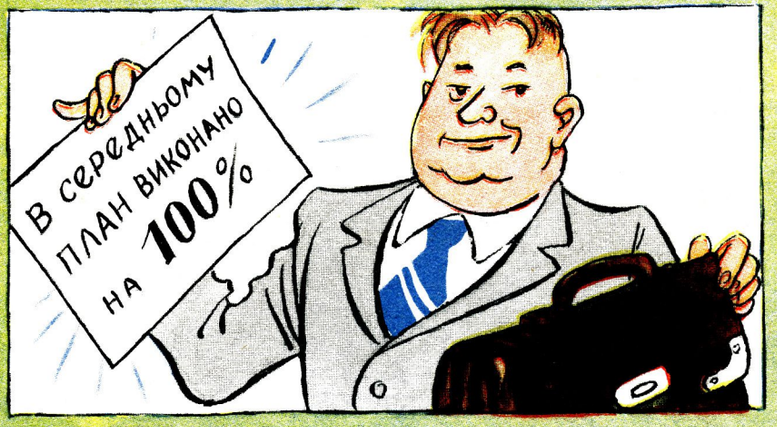

— І маємо звіт для центра.

КРИВАВИЙ ГАРРІ РОЗВАЖАЄТЬСЯ

До цього часу ніхто ні в Америці, ні за її межами не помічав за нинішнім президентом Америки Труменом навіть посередніх здібностей і талантів.

Нещодавно один із заповзятливих нью-йоркських борзописців Джек Уілсон вирішив зробити з Трумена генія. Він вмістив у журналі «Лук» сенсаційну статтю під назвою «Який піаніст з містера Трумена?» Не жаліючи ні сил, ні чорнила, Уілсон дописався до того, що назвав Трумена п'ятим піаністом Америки! Стаття Уілсона викликала веселі жарти і дотепи, а фотографія, що зображує президента разом з легковажною зіркою Голлівуду Лаурен Беколл (верхнє фото), примусила задуматись навіть найбільш затурканих американських обивателів.

Гаррі Трумен розважається! Під його акомпанемент виспівує кафешантанна співачка. Під його акомпанемент стріляють гармати з маркою «Made in USA» в Кореї, а літаки «В-29» знищують міста і села, вбивають корейських стариків, жінок і дітей (нижнє фото).

Недалеко той час, коли біснуватий Гаррі відповість перед народами світу за всі свої криваві злодіяння.

Р. ЮР'ЄВ.

«ВОДНЕВА БОМБА»

У Нью-Йорку на конференції жіночих перукарів один майстер продемонстрував найновіший фасон жіночої зачіски під назвою: «Воднева бомба». Зачіска має такий вигляд: спереду на голові вифарбувано білий знак «Н» (водень), а на шию спадає вузол волосся у вигляді авіабомби.

Хто знає — може конструктора цієї атомнопсихозної зачіски виставлять на наступних виборах кандидатом у президенти США.

Юрій МОКРІЄВ

ЗААРЕШТОВАНИЙ М'ЯЧ

За новорічним столом вже проголошені були всі тости, коли хтось згадав про футбол. І в одну мить обличчя гостей спалахнули і очі в кожного заіскрилися. Виявилось, що всі присутні — закоренілі «болільники». Ніхто з них не пропустить жодного матчу!

— Ах, наше «Динамо»! — з жалем зітхнув Платон Дем'янович, літній вже директор тресту. — Тільки подумать! Зайняли у цьому році тринадцяте місце!

— Це жах!

— Трохи-трохи не випали з класу «А»! — заговорили за столом усі разом.

— Увага! Увага, товариші! — продовжував директор тресту. — Я хочу вам розповісти одну історію про футбол.

— Просимо, Платоне Дем'яновичу!

— Сталася ця подія давно, в дореволюційні часи, коли я ще був запеклим футболістом, — почав директор.

Всі затихли. Кожному кортіло почути, яким же футболістом був Платон Дем'янович.

— Хлопчаки з нашого робітничого селища, — продовжував директор, — дізналися про нову гру — футбол.

Не дивуйтеся: це зараз кожне чотирирічне хлоп'я знає, що таке воротар, одинадцятиметровий удар, нападник, офсайд і може контролювати дії найдосвідченіших суддів футболу, — а тоді футбол ще був зовсім новою справою.

Ми полюбили його понад усе на світі. Ми грали з ранку до ночі. Ми так захоплювалися новою грою, що забували іноді й про діла, і про їжу. Капітаном однієї команди був я, капітаном другої — мій дружок, Митько Однокоз, син паровозного машиніста. Ах, як ми грали! А головне, коли б ви знали, чим ми грали!.. У нас не було футбольного м'яча! Ми робили його з ганчірок, обмотавши ними звичайний дитячий м'яч.

Дістати справжній футбольний м'яч — стало нашою мрією. Та як здійснити цю мрію? По-перше, на м'яч потрібні гроші, по-друге, футбольних м'ячів у нашому селищі не було. За ним треба було їхати в Одесу або ж в Херсон.

І все ж таки м'яч ми дістали! З тиждень збирали гроші; хто випросив гривеника у матері, хто дістав його й іншими засобами — підніс якійсь баринці кошик з базару чи нарубав їй дров.

За м'ячем довелося їхати мені. Звичайно, їхав я в Одесу — і туди, й назад — без квитка, зайцем, бо грошей ми зібрали тільки на м'яч.

Яка то була радість — дивитися на справжній футбольний м'яч! Надувати його по черзі! Зашнуровувати панцир!

Ми зіграли перший матч цим м'ячем на площі селища, де щонеділі відбувався ярмарок. Це було єдине місце, яке хоч трохи нагадувало стадіон.

Дивитись на нашу гру зібралося чимало людей. Здебільшого це були наші батьки, робітники заводу (у нашому селищі був невеличкий металургійний завод якоїсь бельгійської компанії).

Та матч цей на площі селища був першим і останнім.

Біля самої площі стояв будинок пристава Ночовного.

Митько Однокоз, який грав у нападі, б'ючи м'яч у наші ворота (це були дві вбиті в землю тички, на які ми натягли шматки старої рибальської сітки), загилив його з такою силою, що м'яч влетів приставу у вікно, висадив шибку і розбив чайний сервіз на буфеті пані приставші. Вона здійняла страшенний галас. Пристав, який саме в той час відпочивав вдома після ситого обіду, «заарештував» м'яч, а нас звелів розігнати.

Наступного дня мене й Митька, як заводіїв (ми ж були капітанами команд), викликали до мирового. Пані приставша, бачте, подала на нас у суд. Вона вимагала відшкодувати збитки.

Десь днів за три відбувся і суд. Судові справи тоді тяглися дуже довго, по кілька років, та для приставші, бачте, це зробили дуже швидко, без всякої тяганини.

Про цю надзвичайну судову справу дізналося все наше робітниче селище. Біля вікон суду вже зранку стояв натовп.

За столом, під вилинялим літографським портретом царя у дешевій рамі, сидів суддя. Довгий, худий, з акуратно підрізаною борідкою і з таким же чубом, що стирчав, як голки в їжака. Мене чомусь вразило його пенсне в золотій оправі і блискучі гудзики на мундирі.

На столі, біля судді, лежав, як речовий доказ, наш м'яч.

Всі наші футболісти, зазираючи знадвору у вікна приміщення суду, сумно дивилися на заарештований м'яч. Не зводили погляду з м'яча я й Митько.

Жовтуватий, добре надутий, ще зовсім новенький (ми ж зіграли ним тільки півтайма), він здавався нам таким милим, таким дорогим і недосяжним. У ту хвилину ми забули про все на світі. Що нам розбиті чашки пані приставші і цей грізний суддя в золотому пенсне, і той присуд, який він зробить! У нас було єдине бажання: врятувати придбаний з такими труднощами м'яч, звільнити його! Це зробив Митько. У ту мить, коли суддя нахилився над своїм «зводом законів», вишукуючи потрібну йому статтю, Митько підбіг до столу, вхопив «заарештований» м'яч і зафутболив його у розчинене вікно. Це був такий блискучий і точний удар, якому і зараз можуть позаздрити нападники всіх футбольних команд!

Голосний регіт за вікном примусив суддю відірвати свій погляд від «зводу законів». Він рота розкрив: футбольний м'яч вільно гуляв над головами численного натовпу!

«Речовий доказ» зник! М'яч втік з-під арешту! Мировий суддя, підкоряючись суворій волі того ж таки «зводу законів», змушений був «за відсутністю речових доказів» припинити справу. Розгнівана приставша дала судді дулю, грюкнула дверима і пішла з суду додому під стриманий регіт натовпу.

А наші футболісти того ж дня знову грали визволеним м'ячем. Ми знайшли зручне місце далеко за нашим селищем, у яру, біля костопальні. Там ніхто вже нам не заважав! Там ми збудували собі вже справжні ворота, з доброю сіткою і з штангами!

Ах, з якою пристрастю ми грали! Як бігали за м'ячем! Як нападали! Як захищали свої ворота!

Які були у нас ігроки! Взяти хоч би того ж Митька Однокоза. Як він божественно грав! З яким запалом! Коли б тоді футболістам давали звання, він напевне був би заслуженим майстром спорту.

М'яч біля його ніг був немовби на ниточці!

А як він бив! Точно під штангу, а не кудись у хмари чи на «Кукушку», як це віртуозно робив у цьому році весь напад київського «Динамо».

Не було у нас тренерів. Та може це й краще; бо коли б у нас був такий тренер, як, скажімо, т. Фокін, то він своїм «тренажем» розіклав би команду й зіпсував би всю нашу дружбу і злагодженість.

Ми уміли захищати спортивну честь нашого селища! Бо ми по-справжньому любили футбол, у нас були дружба, воля до перемоги і юнацький запал — те, чого давно вже не бачать «болільники» у футболістів київського «Динамо».

— Так от, товариші болільники, один з наших новорічних тостів виголосимо за радянський спорт, за нашу столичну футбольну команду. Побажаємо їй у наступному році більш енергійно захищати спортивну честь нашого міста, повернути собі утрачену славу хорошої команди.

Коронований перевертень

Останнім часом поголів'я королів та імператорів сильно порідшало.

І не тільки в Європі. На інших континентах теж коронованих осіб залишилось дуже мало, так що у недалекому майбутньому їх можна буде побачити хіба що в опереті «Прекрасна Єлена» або в історичних фільмах...

Але поки що імперіалісти вважають за необхідне мати в своєму господарстві королів, так як і в'язниці, електричні стільці, папу римського і правих соціалістів. Тому вони ретельно зберігають під особливим доглядом всіх отих михаїв, леопольдів, борисів. Крім того, в міру потреби, ще й тепер імперіалісти штучно виводять нових королів і, навіть, імператорів.

КАР'ЄРА ВІН ТУЯ

Один з таких штучно виведених імператорів має кличку Бао Дай.

Раніше він мав іншу кличку — Він Туй.

Це був один із численних аннамітських принців. (Аннам був частиною французької колонії Індо-Китаю). Він Туй учився у Франції. Нижчу, середню і вищу освіту він здобув у нічних шинках Парижа, за що одержав титул «імператора нічних шинків». Закінчивши повний курс шинкових наук, він з милості французьких колонізаторів став оперетковим імператором Аннаму уже під іменем Бао Дая, що означає Бао Найвеличніший.

Обов'язки його були нескладними. Він повинен був тільки підписувати накази французького губернатора і присягати в любові й вірності французькому урядові. Розважався він полюванням на слонів та співом скабрезних пісеньок паризьких шантанів.

Та ось почалася війна. Японські самураї загарбали Індо-Китай і вигнали французьких колонізаторів. Бао Найвеличніший почав підписувати накази японських властей з такою ж сумлінністю, з якою раніше підписував французькі. Японці за вірну службу проголосили його імператором всього Індо-Китаю. Новоспечений японський помазанник продовжував виспівувати скабрезні пісеньки і не помітив, як над його палацом нависла грозова хмара.

Повсталий в'єтнамський народ вигнав японських колонізаторів і проголосив демократичну республіку. З голови оперетквого імператора полетіла корона і ледве не полетіла голова. Бао Дай знову перевернувся на Він Туя. Безробітний екс-імператор лагідно попросив дозволу проживати в демократичній республіці. Йому дозволили. Але поскільки демократична республіка не давала грошей на п'яні оргії й утримання сераля, Він Туй чкурнув у Гонконг, де під крильцем лейбористських властей продовжував царювати в гонконгських вертепах.

ПОМАЗАННИК ДОЛАРА

І царював би цей карнавальний імператор у своїй вертепній «імперії» і досі, якби боги американської біржі не розсудили по-іншому.

Уже понад п'ять років французькі колонізатори ведуть брудну і ганебну війну проти В'єтнамської демократичної республіки. І чим довше вони її ведуть, тим яснішим стає, що їм не вдасться вдруге надіти рабське ярмо на в'єтнамський народ.

Ударили на сполох трумени й ачесони і вирішили, що треба Америці самій спробувати задавити В'єтнам. Для цього їм дуже був потрібен в'єтнамський чан кай-ші або лі син ман. Думали вони, гадали і згадали про Він Туя. Зразу ж подався до нього в Гонконг мандрівний американський палій війни Булліт. А Він Туй, розтринькавши по гонконгських шинках усі грошики, саме сидів на мілкому. Розмова між високими сторонами, як писали в офіціальних документах, пройшла в атмосфері загального взаєморозуміння і закінчилась повною згодою з усіх питань. І сталось чергове «перетворення» Він Туя. На цей раз його було проголошено «імператором В'єтнаму» і імпортовано до В'єтнаму під охороною імперіалістичних штиків.

ОРДЕР НА АРЕШТ

На новій «посаді» Бао Дай продовжує свої любимі заняття: полює на слонів і виспівує кафе-шантанні пісеньки.

Поскільки ж з резиденції імператорові виїжджати нікуди не можна (кругом партизани), то Бао Дай полює на свійських слонів. Всі витрати, зв'язані з цим полюванням, взяла на себе американська місія.

Від французької культури Бао Дай запозичив любов до бенедиктину, від американської — звичку жувати гумку. При його дворі було встановлено особливу посаду — служника імператорської гумки. Ця посада приблизно дорівнює за рангом посаді лорда-охоронця печатки в англійському уряді. Служник гумки мусить піклуватися про постачання імператорові достатньої кількості американської гумової жуйки, а також про те, щоб імператор під час зустрічей з американськими представниками виймав гумку з рота.

При зустрічах з представниками французького уряду йому дозволяється жувати гумку скільки завгодно.

Демократичні власті В'єтнаму видали ордер на арешт карнавального імператора. У зв'язку з цим Бао Дай попросив добавки до плати і привів двір і сераль в постійну готовність до втечі.

ОПЕРЕТКОВИЙ ВОЯКА

Тим часом справи французьких колонізаторів у В'єтнамі все гіршають. Вони втратили за 5 років війни 150 тисяч солдатів і майже всю територію В'єтнаму. Ввезли вже туди й гітлерівських головорізів — не допомагає. Використовували вже чанкайшістських недобитків — теж не допомагає. Американці почали допомагати французьким колонізаторам зброєю, літаками, танками. І це не допомагає. В'єтнамська народна армія одержує перемогу за перемогою. Тепер трумени й ачесони ухопились за новий план: створити для Бао Дая армію з в'єтнамських найманців. Може Бао Даю пощастить більше, ніж французьким генералам.

Американські інструктори поспішно заходилися формувати баодаївські дивізії. Нічого не вийде і з цієї витівки: не допоможе колонізаторам і «воїнство» імператора нічних шинків.

Непристойна баодаївська оперета закінчується. Коронований перевертень доживає свої останні дні.

Б. НОВАК.

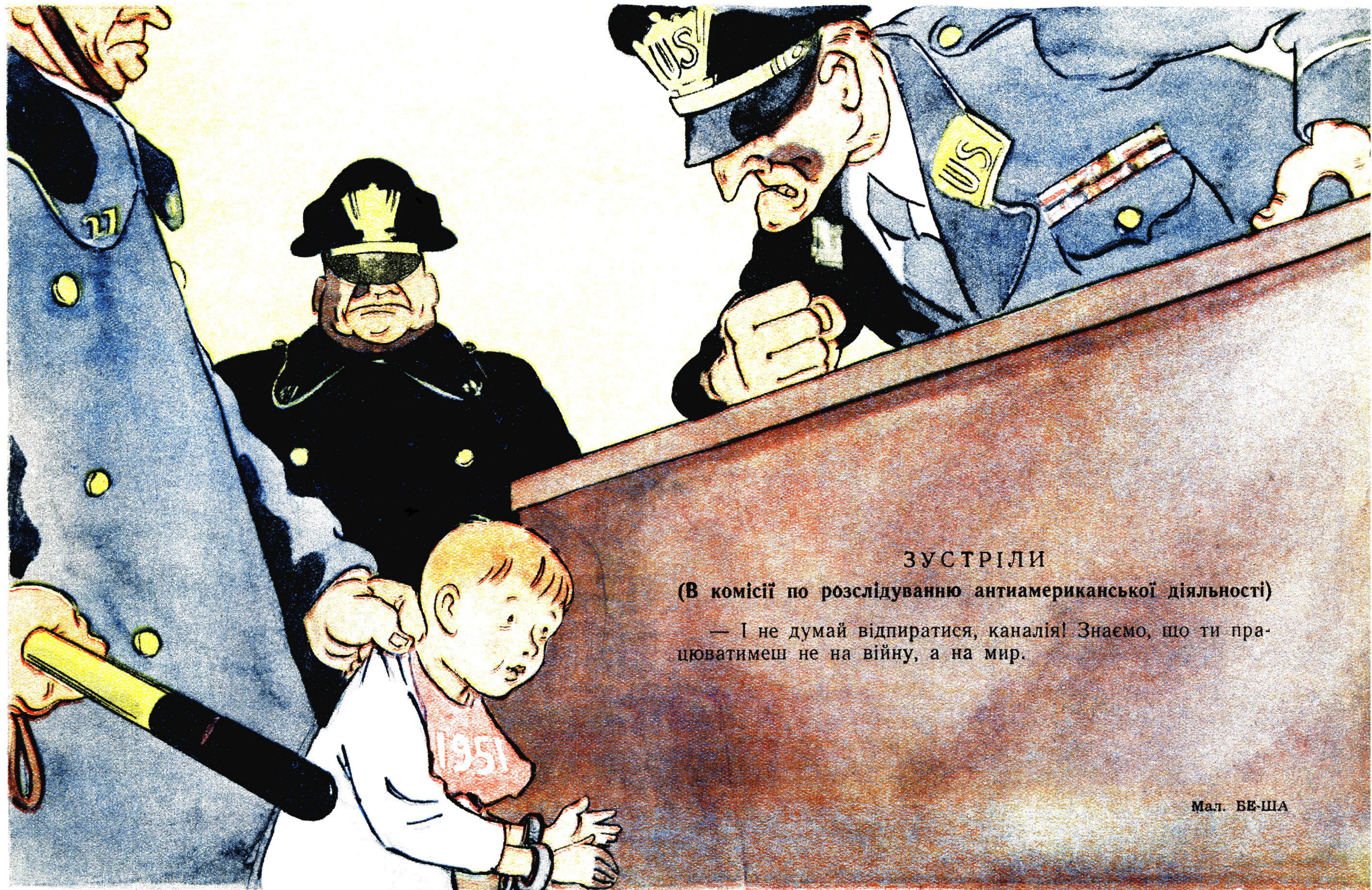

ЗУСТРІЛИ

(В комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності)

— І не думай відпиратися, каналія! Знаємо, що ти працюватимеш не на війну, а на мир.

Мал. БЕ-ША

ОДИН НОВОРІЧНИЙ ТОСТ

Дуже рідко трапляються випадки, коли за святковим новорічним столом гості, піднімаючи чарки з променистим вином, замість виголошення тостів, починають критикувати один одного гостро і суворо. Як правило, в подібні урочисті хвилини обмінюються поздоровленнями, побажаннями і люб'язностями.

Але колгоспники ордена Леніна колгоспу імені Сталіна, наперекір традиції, змушені будуть проголосити один, не дуже приємний новорічний тост на адресу однієї поважної столичної установи.

Цього року в нашому колгоспі почалось будівництво першого в Союзі агроміста. Український інститут проектування сільського і колгоспного будівництва розробив хороший проект нового міста. З усієї округи з'їхались колгоспники, щоб полюбуватись тим проектом. Вони побачили широкі проспекти, Палац культури, Палац піонерів, дитячі ясла, школи, прекрасні житлові будинки, лікарню, аптеку, їдальню. Вони побачили чудесне, уквітчане садами агромісто.

Але, як потім виявилось, холодно поставилися до своєї роботи діпросільбудівські проектувальники. «У кожної Пашки свої замашки». Діпросільбудівці показали, що замашки у них халтурницькі... Взяти хоч би історію з підготовкою проектів. Всі проекти по спорудженню агроміста повинні були бути готовими ще до 1 січня 1950 року. Директор «Діпросільбуду» т. Боклах і головний архітектор т. Кравченко обіцяли подати проекти в строк. Але... казала кума — дам пшона, та в неї самої нема. Перші проекти почали надходити на будову тільки... у квітні. Проект чайної-їдальні надійшов 7 жовтня, а проект будинку аптеки був підписаний головним інженером Катковим 31 жовтня. Отак вони допомагали нам будувати агромісто!

Особливо сподобались колгоспникам проекти житлових будиночків. Але міркували вони так: — На картинці будиночки, звичайно, гарні. Але нехай спочатку побудують один будиночок. Подивимось, який він вийде, а потім по-справжньому оцінимо.

Сказано — зроблено. Побудували пробний двоквартирний будинок. Ходили колгоспники кругом нього, оглядали, виміряли, обдумували і прийшли до висновку: — Не годиться!

Степовики, як відомо, люблять простір, роздолля. А кімнатки в новому будинку—тісні, маленькі. Колгоспники кажуть:

— Завітають кум з кумою, буде що їсти, та ніде буде сісти... Захоче колгоспник поставити в кімнаті і трюмо, і шафу, і диван, і етажерку, і стіл з стільцями, і піаніно. Але коли він все це розставить, зайти в кімнату не можна буде.

От, скажімо, запросимо ми начальника республіканського управління сільського і колгоспного будівництва т. Радінга і директора «Діпросільбуду» т. Боклаха до себе в гості на входини або на зустріч Нового року. Приїдуть вони до нас, а в кімнати не зможуть ввійти. Хочеш чи не хочеш, а скажеш їм:

— Посидьте, будь ласка, на призьбі, бо за вашими проектами гості не передбачені!

У нас, степовиків, всі будинки ставляться глухими стінами на північ. Сторони світу, як відомо, легко визначити і без компаса. Але проектувальники, як виявилось, не в ладах навіть з компасом. Вони повернули кімнати будинків вікнами на північ, а вбиральні і ванні кімнати вікнами на південь! Чи не забули вони, де право, а де ліво?

У безлісних степах, де кожна лозинка дорога, проектувальники додумалися будувати будинки майже на 50 процентів з дерева! Подивились колгоспники на їхню «творчість» і сказали:

— Коли не пиріг — то й не пирожися, коли не тямиш — то й не берися!

Замість простого, зручного, красивого будинку, побудованого з місцевих матеріалів з урахуванням місцевих особливостей, проектувальники підсунули... звичайнісінький міщанський скандінавський будиночок.

Але є ще одне лихо. І це лихо — установа, одна тільки назва якої складається з 26 літер. Це «Укрсільбудлісзагпостачзбут». Цей «збут» повинен постачати будівництву матеріали. Керує ним т. Благодатський. І дуже коротку пам'ять має керівник «довжелезної» установи! Спочатку т. Благодатський забув забезпечити будівництво бутовим каменем. Тільки в червні він схаменувся і почав подавати по 30 вагонів на добу. То було пусто, то стало густо! Станцію завалили камінням. За простій вагонів і збереження вантажів довелось заплатити залізниці штрафів... 200 тисяч карбованців! Довелося на два місяці зняти робітників з будівництва і перетворити їх на вантажників. Час ішов, а будівництво стояло. Тепер Благодатський забув дати черепицю...

Не хотілося б у радісний новорічний вечір критикувати товаришів з Києва, але ми їм скажемо: з Новим роком, товариші архітектори! З новим ставленням до будівництва агроміста! З новими, розумнішими проектами! З новим керівництвом проектуванням і постачанням матеріалами наших агроміст!

Г. ЛИТОВЧЕНКО,
депутат Верховної Ради СРСР, голова ордена Леніна колгоспу ім. Сталіна.
Геніческий район, Херсонської області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЯЛИНКА ПАЛІЇВ

Трумен. — Жаль, що не можна повісити ангела миру. Це так прикрасило б нашу ялинку...

Коло літературне

ТЕРЕВЕНЬКИ

I

«У лісі є стара сосна.
По гіллі в'ється хміль,
На пні сім'я боровиків...»
(Є. НАРУБІНА.
«Слово про життя»).

Бувають груші на вербі —
Про це вже кожен знає,
А що на пні ростуть гриби —
Таких чудес немає...

Гриби ж у лісі не одні,
Є маслюки, опеньки...
Отак між віршів — є пісні,
Є — просто теревеньки.

2

«Ой, подружки мої
Гомінкі ручаї!»
(Л. ЗАБАШТА.
«Ой, подруги мої»).

Гомінкі, як ручаї,
Тихі, як озерця...
З чим зрівняти вас, дівчата, —
Попитаю в «Перця»!

ТАМ І ТУТ

«Правдиво подано захоплюючу романтику туристських походів, під час яких розкриваються високі моральні якості радянських альпіністів».
(І. СТОЛБІН. Про книгу В. Єніної «Голубий потік». Журнал «Радянська жінка» № 5, 1950).

«Письменниця не спромоглася тут у зіткненні характерів розкрити справжні моральні якості молодих радянських альпіністів».
(І. СТОЛБІН. Про книгу В. Єніної «Голубий потік». Журнал «Дніпро» № 5, 1950).

Там і тут
Його труд,
Столбін — там,
Столбін — тут.
Ой, яке ж
Потрібно вміння,
Щоб таке
Столботворіння
Для журналів утнуть!!
Іван ЦАРЕВИЧ.

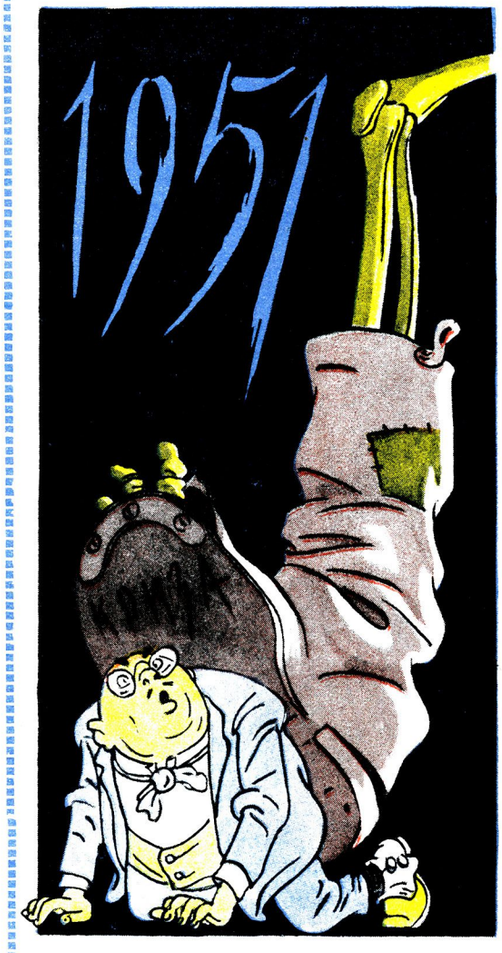

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

НАСТУПАЄ...

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Уявляємо, як зустріне Новий рік директор Підлісівської МТС Василь Опанасович Лащевський. Він сердито подивиться на гостя і суворо спитає:

— Новий рік? А на якій-такій підставі? Хто вас сюди прислав? Може й ви мене критикувати будете? Не маєте права! Ви мене не обирали, мене міністерство призначило.

Саме так відповідає Лащевський кожному, хто робить йому критичні зауваження. Лащевський довго пам'ятає кожне таке зауваження. Якось на профспілкових зборах агроном т. Герасимов покритикував директора. Через кілька місяців директор пригадав це і... звільнив т. Герасимова з роботи. Звільнив за невчасне виконання завдання, яке мав виконати сам Лащевський.

Ось чому ми певні, що деякі новорічні зустрічі в Ямполі будуть невеселими. Насамперед — для Лащевського.

ГРУПА ПРАЦІВНИКІВ МТС.
Ямпільський район,
Вінницької області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Наша хімічна промисловість творить чудеса. Є пластмаси, що замінюють дерево і навіть скло. Красива блискуча тканина, що не боїться вогню, виробляється із скла...

А ось як із звичайного теляти зробити борошно для новорічних коржів — це задача нелегка.

Однак з нею з успіхом упорався керуючий Підвисоцьким відділенням Держбанку т. Чорноус. Упорався він дуже просто. Купив на базарі в Торговиці теля. Потім здав його у колгосп імені Сталіна і одержав «за контрактацію» 300 карбованців і 10 пудів пшениці. За це, правда, керуючий пообіцяв видавати артілі гроші з банку без усякої черги і затримки...

Матиме новорічні коржі т. Чорноус з борошна, зробленого з теляти! І без усякої хімії.

О. ПЛАСТИК.
с. Підвисоке,
Кіровоградської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи чув ти пісню про п'яницю, який випив сім чарок з перцем, сім без перцю і сім так, щоб розібрати, який в горілці смак? Цю пісню нам недавно проспівала сумська капела бандуристів, де художнім керівником т. Кучинський. Проспівали нам бандуристи цю та ще немало подібних: про Омелька, про Параску, про Саврадима, про Герасима, про Явтуха, три пісні про кума з кумою, дві пісні про корчму, кілька пісень про кущ бузини і про те, що було під кущем... Коротше кажучи, сім з перцем, сім без перцю і сім так. А ми сиділи, слухали й дивувалися. Дивувалися з бандуристів, з репертуару, з реперткому, який затвердив цей репертуар

Порадь, Перче, бандуристам хоч в новому році обновити свій ветхий репертуар.

П. КЛЮЧИНА.
Дубов'язівський район,
Сумської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Була у Кривому Розі технічна бібліотека. Була та загула. За розпорядженням голови виконкому Криворізької міськради т. Калиниченка 20 тисяч томів технічної літератури викинуто в коридор, а в приміщення бібліотеки вселили... парикмахерську.

— Що книжка, що стрижка — однаково для голови, — пояснює т. Калиниченко.

Може й однаково, тільки не для всякої... Правда, Перче?

Б. БОРИСОВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Голова Плисківського сільського споживчого товариства Пилип Федорович Турчин одержав для трактористів МТС сімдесят пар чобіт. Але до трактористів дійшло тільки тридцять пар.

Мабуть, родичі та друзі шановного т. Турчина, зустрічаючи Новий рік у нових чоботях, дадуть лиха закаблукам. Та й сам Пилип Федорович натанцюється та наспівається так, що й після свята буде мугикати:

Ой, чоботи, чоботи ви мої,
Наробили клопоту ви мені!..

В. КУЗНЕЦОВ.
Бахмацький район,
Чернігівської області.

Дмитро БІЛОУС

ПОЛІТИЧНІ ЕПІГРАМИ

МІСТЕР ЕТТЛІ

Мчить щодуху в Вашінгтон
Містер Еттлі на поклон.
Лоб його — хоч і не пробуй —
Містер Еттлі твердолобий!
Та гадать підстави є —
На поклонах лоб поб'є!

ТРЮГВЕ ЛІ

Наче битий пес Рябко,
Перед Труменом і К°
Все згинався Трюгве Лі
Аж у три погибелі.
І в ООН за те — о'кей! —
Знов він секретар-лакей!

КАРДИНАЛ СПЕЛЛМАН І ПРИСНІ

Всевишній ні знобить, ні гріє,
А гроші платить дядя Сам.
Тому-то кардинал воліє
Молитися земним богам.

Різниці, врешті, ні для кого
Нема — це знає кардинал —
Скажімо, чортові чи богу
Продасть він душу за метал.

І служить цей служитель культу
Вже Уолл-стрітові здавен
І вже новітню катапульту
На людство в хід пустить ладен.

Чи буде він в небеснім раї, —
А тут вбивай і вішай люд.
Послужиш труменівській зграї —
Є долар — що той божий суд?

Та хай затямлять всі іуди,
А в тім числі і кардинал:
Не божий суд судить їх буде,
А міжнародний трибунал!

ДАЛЛЕС-КАТ — УОЛЛ-СТРІТУ АДВОКАТ

Лазить він по темних норах
Шпик, святоша і ханжа.
Де він пройде — кров і порох:
Він не ходить без ножа.
Скрізь грабує, де прийдеться,
Кат — бандитів адвокат.
Кому хочте, продається —
Оптом, навіть напрокат!

ГЕНЕРАЛ БРЕДЛІ

Чом бродить Бредлі, мов шакал?
Чом факел палія здіймає?
В кишені Бредлі-генерал
Жезл пана Маршалла тримає.

Колись він клепку мав одну, —
В чеканні ж маршалльського жезла
Настільки марив про війну
Та бився лобом об стіну,
Що вже й остання клепка щезла.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б) України «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 24 (203) (на украинском языке). Підписано до друку 20.XII 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 04673. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4872. Тираж 50.000 прим.

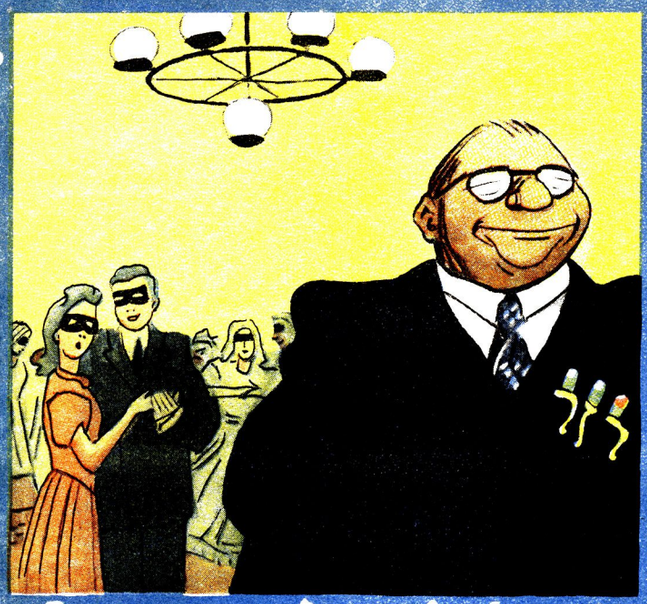

МАСКА

— А чому цей громадянин без маски?

— Він якраз у масці. Справжнє його обличчя можна побачити, коли він розмовляє з підлеглими.

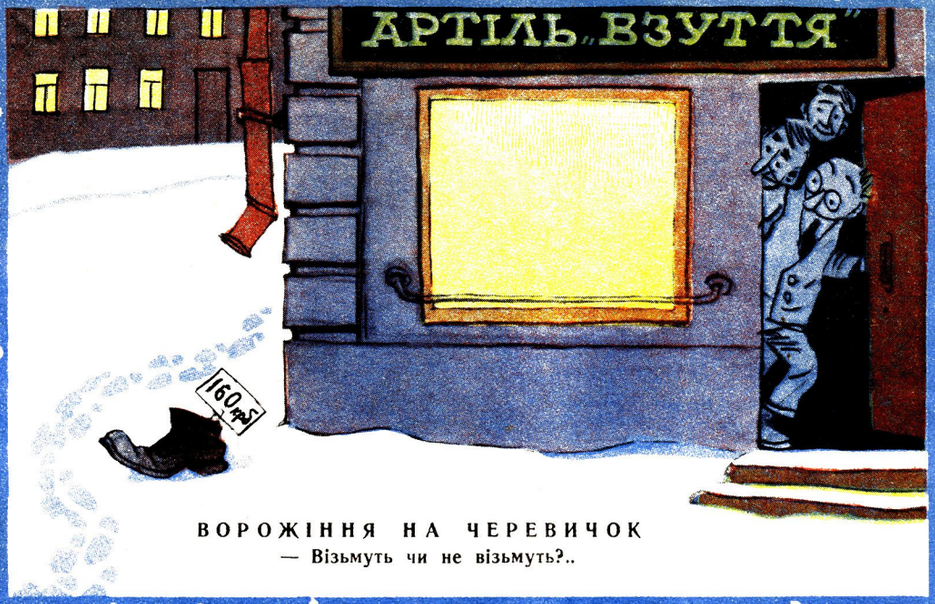

ВОРОЖІННЯ НА ЧЕРЕВИЧОК

— Візьмуть чи не візьмуть?..

Деякі артілі виробляють ялинкові прикраси, погані на вигляд і дорогі.

ПІДЛАБУЗНИК НА ПОЛЮВАННІ

— Подивіться, я, здається, убив зайця!..

— Ні, ви зволили його помилувати.

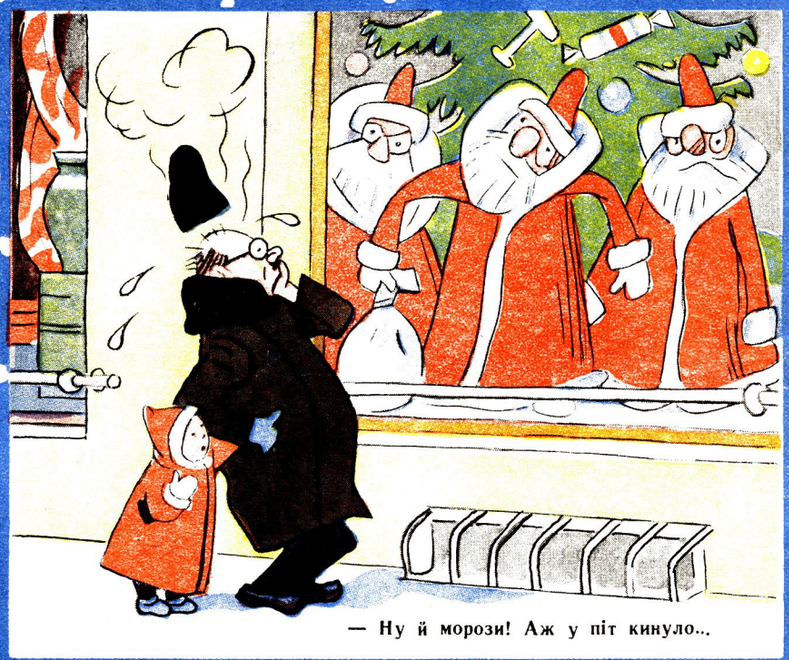

— Ну й морози! Аж у піт кинуло...

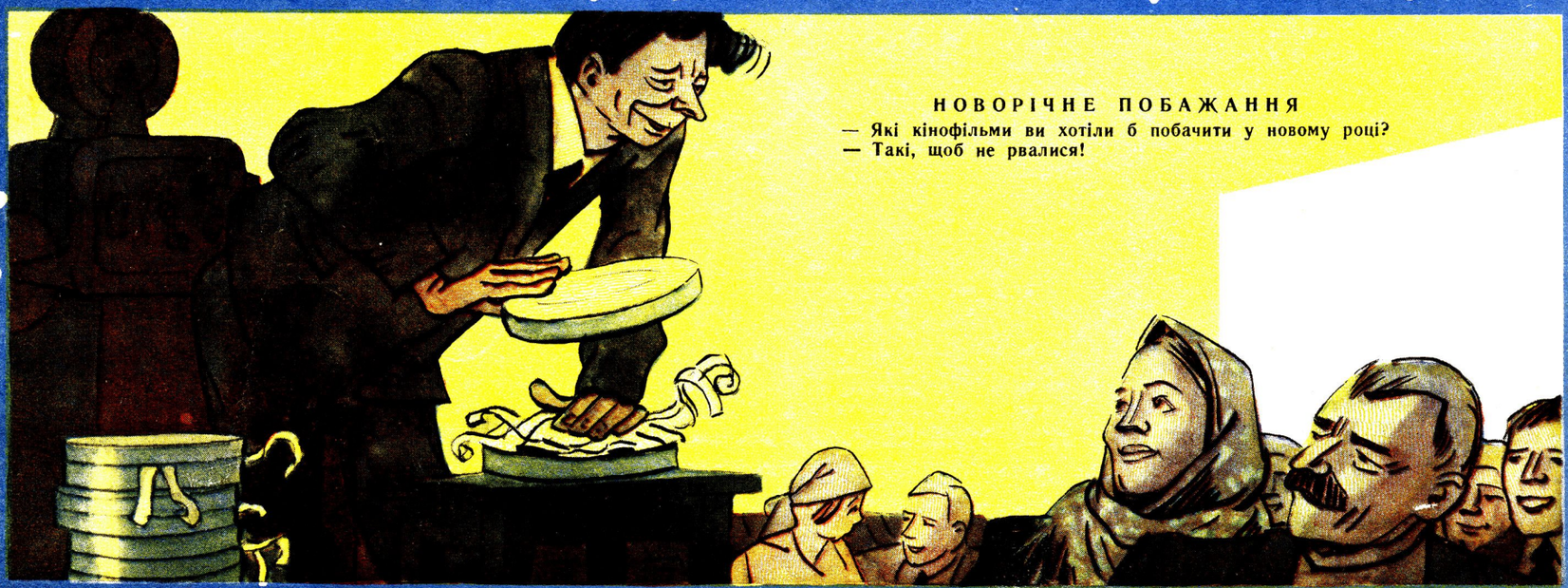

НОВОРІЧНЕ ПОБАЖАННЯ

— Які кінофільми ви хотіли б побачити у новому році?

— Такі, щоб не рвалися!